„Misschien zijn zuster, of een nichtje," opperde Han weer.

„Nou, ik weet niet," zei Frits geheimzinnig. — Dan, tersluiks, gluurden ze weer naar haar. Ze zagen alleen haar fijnbesneden profiel, het kuiltje in haar wang als ze lachte, de kleine, witte tandjes.

„„De Kurk" schijnt geestig te zijn," bromde Han.

„Onmogelijke kwibus," vond Frits.

„Nu gaan we ze aanstonds achterna. 'k Moet weten, waar ze woont." Han's stem klonk dreigend.

„Natuurlijk gaan we ze achterna," zei Frits, bewonderend het gekroes van dartele haartjes, op zij van het steekhoedje, rondom het fijne oortje. — Ze spraken niet meer, Han en Frits, ze gluurden, ze speelden met hun theelepeltjes, ze wachtten.

Toen „de Kurk" opstond, waren zij ook klaar om weg te gaan. Het prachtkindje nam haar mof, haar taschje, het pakje, dat „de Kurk" wilde dragen. Maar ze weigerde, hing het pakje weer aan haar pink. Met begeerige blikken zagen Han en Frits. „De Kurk" zette de witte bont hooger op tegen haar halsje.

„Hoe aandoenlijk," smaalde Frits.

Toen gingen ze. Achter hen aan liepen de twee H.B.S.-jongens, voorzichtig, opdat „de Kurk" hen niet in de gaten zou krijgen. Op straat stak „de Kurk" zijn arm door den hare, en naast hem voort stapte zij met kleine, coquette pasjes.

„Geef jij je zuster een arm?" vroeg Frits sarcastisch.

„Nee, jij?"

„Natuurlijk niet."

„Maar „de Kurk" doet altijd anders dan een gewoon mensch," bemoedigde Han.

„Ja, dat is zoo."

Door de vele menschen heen schoven Han en Frits, steeds hun oogen gericht op het slanke figuurtje in zwart fluweel; dichter bij kwamen ze, zich veilig wetend door de voorbijgangers om hen. Ze hoorden de stem van „de Kurk", verstonden nog niet wat hij zei. Nog dichter bij drongen ze. Toen schalde opeens haar hartelijk lachje op, en haar stem, haar lieve, zoete, zangerige stem zei: „O! mànnie...."

Ze hielden hun pas in, Han en Frits.

„'t Is toch zijn vrouw...."

„Verd...."

Uit de kwade dagen van Görz. Boven: Hoe de eerw. overste der Ursulinen in den kelder van haar klooster, de arme kinderen bedeelde. Beneden: Om zich voor de gevolgen van vliegeraanvallen te vrijwaren, hadden de inwoners van Görz hun intrek genomen in de kelders der huizen.

De Juweelen Dasspeld

Toen hij dien avond bij zijn vriend aanschelde, was deze niet thuis en, daar hij aarzelend staan bleef en er op aandrong te weten hoe laat mijnheer dan wèl thuis zou zijn, wist het kleine dienstmeisje niet beter te doen, dan hem voor te stellen even te wachten, opdat zij aan mevrouw om de noodige inlichtingen kon gaan vragen. En zoo stond hij daar op de vaalblauwe stoep, den kraag van zijn rafelende jas omhoog, want het was vrij koud, en wachtte in het donker van den vallenden avond. Inplaats van het meisje kwam de vrouw van zijn vriend zelf. 't Was een jong, knap vrouwtje en hij zag haar in de schemerende gang met vlugge pasjes naderkomen. 't Was een gevaarlijke tijd, men hoorde van inbraak op inbraak en zij had het meisje consigne gegeven bij het minste geroep den tuin in te loopen en de buren te waarschuwen. Zij zelf zou gaan zien wie de man was, die er zoo op gesteld scheen te weten wanneer haar man weer thuis was. Hij nam zijn hoed af en zei dat 't hem speet haar zoo te derangeeren. Hij noemde zijn naam en voegde er aan toe dat hij zooeven pas in de stad gekomen was en morgenochtend vroeg weer vertrekken wou. Ware hij minder gehaast geweest, hij zou zeker op geschikter tijd zijn gekomen, maar vertrekken voor hij zijn vriend had gezien, den eenigen vriend, dien hij feitelijk in zijn leven gekend had, dat was wel wat heel hard en liever had hij den schijn op zich geladen van onbehoorlijkheid.

Het licht van de lantaarn viel op zijn bleek vermagerd gezicht, dat zij zich echter herinnerde van het portret.

„Hij zal niet lang wegblijven, zei ze, hij ging maar even naar 't kantoor om te zien of er nog brieven gekomen waren. Ik herinner mij uw naam heel goed, want hij heeft vaak van u gesproken en uw portret staat op de piano, zoodat u mij volstrekt niet onbekend is. Kom binnen! Waarom zou u niet hier op hem wachten? Hij zou 't mij zeker kwalijk nemen als hij hoorde, dat ik u weer weg had laten gaan."

Hij maakte eerst nog eenige tegenwerpingen; toen, bij 't haar volgen, de noodige excuses en zat een paar minuten later in den gemakkelijken stoel, dien zij hem toegeschoven had, bij den haard, dronk een kop thee, waarom zij het meisje had gescheld en rookte een van zijn vriends sigaren.

Hij zat in 't volle licht van de electrische kroon in 't midden der kamer, waarvan zij bij het binnenkomen nog twee lichten had opgedraaid. Ze had haar handwerkje weer opgenomen, meer om iets in de handen te hebben dan met de bedoeling verder te werken. En hij keek haar eens aan, zoo van ter zijde, met iets als bewondering in zijn oogen. Hij tikte heel voorzichtig de asch van zijn sigaar in het aschbakje en zei:

„Ja, 't is al heel wat jaartjes geleden, dat ik hem het laatst gezien heb." Nu hij sprak durfde zij hem aanzien en 't viel haar op hoe afgedragen zijn kleeren waren en hoe bleek en mager hij er uitzag.

„Waarom is u niet eens eer overgekomen? Hij heeft het nog dikwijls over u."

„Overkomen? Ik heb 't lang heel druk gehad; ik ging nooit uit, van de fabriek naar huis en van huis naar de fafabriek."

„Is u niet getrouwd?"

Hij lachte even schamper.

„Getrouwd? Neen...., mijn vrouw is dood, al een paar jaar. Ik ben nu weer heel alleen. Vrijheid is toch maar alles, nietwaar?"

Ze gaf geen antwoord. Wat moest ze hierop zeggen? Wat moest ze hiervan denken? Hij zei 't zoo vreemd, zoo sarcastisch.

Gelukkig hoorden zij de deur dichtslaan, een forschen stap in de gang en een oogenblik later kwam haar man binnen, even verrast staan blijvend nu hij een vreemde bij den haard zag zitten.

Maar deze stond dadelijk op en trad met uitgestoken hand op hem toe.

„Kerel, John, hoe maak je 't? Dat had je zeker ook niet kunnen droomen mij vanavond hier te zien!"

De binnenkomende keek hem onderzoekend, wantrouwend haast, aan, maar drukte niettemin werktuiglijk de toegestoken hand.

„Ken je me niet meer? Wat drommel, zóó ben ik toch niet veranderd? Frits, Frits van der Duir...."

De strakke trekken van John ontspanden zich en nu op den ander toeloopend klonk het:

„Maar wie in de wereld had nu ook kunnen denken jou hier te zien?"

„Jij hadt me zeker op de stoep laten staan!" lachte Van der Duin. „Je vrouwtje had meer vertrouwen in me en inviteerde me hier op je te blijven wachten."

„En daar had ze gelijk in. Ik ben dolblij, dat ze zoo verstandig was. Ze is altijd nogal verstandig, zie je, en dus had ik eigenlijk zooiets van haar ook mogen verwachten."

Het jonge vrouwtje lachte mee, zei dat haar man altijd het omgekeerde meende van wat hij zei, waarop ze hooren moest dat zij toch niet mocht onderstellen dat hij niet blij was, dat zij zijn vriend tot binnenkomen had genoodigd. Zoo praatten ze nog even door, tot John zei:

„Heb je al een logies voor vannacht?"

„Nog niet, maar de hôtels sluiten hier toch niet om tien uur?"

„Daar vraag ik het niet om, maar wel om je uit te noodigen dan van ons logeerkamertje gebruik te maken."

„Ik mag je vrouwtje zooveel last niet veroorzaken, beste vent."

„Mij last veroorzaken?" zei 't jonge vrouwtje, „wel volstrekt niet, mijnheer!"

En ze stond op om het meisje nog eenige bevelen te geven voor den volgenden morgen en zich zelf ervan te overtuigen, dat alles boven in orde was.

„Moet u gewekt worden?" vroeg ze in de deur.

„Noodig is 't niet, ik kan ook morgenmiddag vertrekken, dan hoop ik John nog te zien, als hij van zijn kantoor komt."

Toen de beide mannen alleen waren kwam Frits los.

„Kerel, kerel wat is het lang geleden dat we elkaar gezien hebben!"

„Je hebt zeker heel wat meegemaakt! Je ziet er onder ons gezegd, niet florissant uit."

„En nu zie je me bij avond, maar wil je wel gelooven dat ik me overdag schaam? Mijn jas heeft zes kleuren en laat bedenkelijk zien hoe de stof gemaakt is."

„Blijf een paar dagen hier logeeren, dan zal ik zien of ik wat voor je doen kan. We zijn niet rijk, maar met wat goeden wil, nietwaar? — kan je toch altijd iets doen."

„Je bent een beste kerel! Trouwens, dat was je altijd."

„Maar hoe kom je zoo in de misère?"

„'t Oude liedje, vriend! Cherchez la femme! Je weet, dat ik getrouwd ben geweest...."

„Ik dacht dat je 't nog was."

„Neen, ze is weggeloopen... gelukkig. We konden niet samen. Ik heb nooit een vrouw gezien, die zoo voor haar eigen plezier leefde als de mijne. Zoolang ik geven kon, ging 't nog, maar op 't laatst was er geen huis meer met haar te houden. Wat ze me gekost heeft zal ik in geen tien jaar terug verdienen. En de schulden, de enorme schulden! Ze heeft me slecht gemaakt, bepaald slecht...."

„Maar je hebt toch altijd je betrekking nog? Je was toch op de fabriek van Van Huffet & Co? Of ben je daar niet meer?"

„Sinds een maand al niet meer. Er gingen elken dag honderden en duizenden guldens door mijn vingers en dan moet je thuis.... Moet ik nog wat zeggen? Je begrijpt.... Maar ze hebben het er bij gelaten. 't Had er anders nog vrij wat erger voor me uit kunnen zien, of, erger... ik had dan geweten waar ik mijn hoofd tenminste kon neerleggen." Hij sloeg de handen voor de oogen en, de ellebogen rustend op zijn knieën, bleef hij zitten.

„Arme kerel," fluisterde John. „Dat is verschrikkelijk! Wie had dat ooit gedacht!"

Frits lichtte het hoofd op, keek den ander bijna verwijtend aan.